

MEEDOGENLOZE KONING

FAITH SUMMERS

Meedogenloze koning

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Faith Summers

Oorspronkelijke titel: *Ruthless King*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling uit het Engels: Marije Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave april 2025

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

ALEJANDRO - SAO PAULO, BRAZILIË - EEN JAAR EN DRIE
MAANDEN GELEDEN

‘Nee. Alsjeblieft, God... nee.’

De verwoesting van het huis van mijn broer komt in zicht als ik aan kom rijden op mijn motor.

Het vuur brandt nog steeds aan de rechterkant van het huis, terwijl de rest grotendeels verkoold is.

Dikke, zwarte rook omringt het gebied in een deken van onheil en golft de lucht in, waardoor de ochtendzon bijna niet meer te zien is. Verspreid over het gazon liggen de met kogels doorzeefde lichamen van de bewakers.

Ze leiden recht naar de ingang van Eduardo's huis.

Dit is een bloedbad.

Zijn Eduardo, Priscilla en de baby ontsnapt?

Paniek overvalt me als ik aan Mia denk. Zij was de eerste aan wie ik dacht toen ik dit helse nieuws kreeg. Ze is nog maar zes weken oud.

Sirenes loeien in de verte als ik van mijn motor spring en over de oprit ren met de rook om me heen terwijl ik naar de zij-ingang ren. Het is de enige manier waarop ik het huis binnen zou kunnen komen.

Er nestelt zich een zwaar gevoel in mijn maag als ik begroet word door nog meer lijken voor de deur.

Eduardo's huis zou net zo moeilijk toegankelijk moeten zijn als het mijne, maar de poorten stonden wagenwijd open. Onze bewakers zijn goed getraind om te vechten, te doden en te beschermen, maar deze

mannen zien eruit alsof ze überhaupt nooit de kans hebben gekregen om zichzelf te verdedigen.

Hoe heeft dit kunnen gebeuren?

Zodra de vraag in me opkomt, herinner ik me het noodlottige telefoontje van Cristiano dat me hierheen stuurde en het antwoord is onvermijdelijk.

Een inside job.

Iemand heeft ons verraden. Dat moet wel.

Cristiano is mijn rechterhand, maar vanwege zijn baan in ons familiebedrijf werkte hij gisteravond hier met Eduardo. Daarom bleef hij slapen. Alleen iemand in onze kringen zou dat hebben geweten.

Cristiano is hier ergens. Gewond. Misschien dood. Hij kon nauwelijks meer praten toen hij me vertelde dat het huis was aangevallen.

Ik loop door de gang en ga naar de bibliotheek. Naar de saferoom. Eduardo zou zijn familie bij het eerste teken van problemen daarheen hebben gebracht.

Ik bid dat ze het gehaald hebben.

Als ik bij de ingang van de bibliotheek kom, sterft alles in me als ik Eduardo voor me op de grond zie liggen.

Jezus, nee. Dit kan niet waar zijn. Dit kán niet waar zijn.

Ik haast me naar hem toe en ga naast hem zitten, klaar om mijn medische training in te zetten, maar nog voor ik hem aanraak, weet ik al dat er niets meer te redden valt.

Zijn lichaam zit van top tot teen onder het bloed en de kogelgaten. Ik kan in de bloederige rommel zijn gezicht nauwelijks onderscheiden.

Pijn verwringt mijn binnenste en breekt me als de waarheid tot me doordringt.

Hij is dood.

Mijn broer is dood.

De dood heeft hem van me afgenomen en met alle macht die ik in deze wereld heb, kan ik er verdomme niets aan doen om hem terug te brengen.

Mijn jarenlange medische opleiding kan niets voor hem betekenen.

Als ik mijn hoofd optil, valt mijn blik op Priscilla die bij de deur van de saferoom ligt en nog meer verdriet vult mijn ziel.

Ik loop naar haar toe en blijf staan op het moment dat ik haar verbrande gezicht en lichaam in me opneem. Er is ook niets meer van haar te redden, niets van haar schoonheid meer te herkennen.

Ze is dood.

Er zit een enorme brandplek op de muur achter haar, alsof iemand haar en de muur met een vlammenwerper heeft aangevallen.

Is dat wat er is gebeurd?

Fuck...

Ze was de vrouw van mijn broer, maar mijn...

Wat ze ook voor me was is al lang geleden gestorven, maar ik heb dit nooit voor haar gewild.

Nooit. Haar met Eduardo laten trouwen had het juiste voor haar moeten zijn.

Een vaag gejammer trekt mijn aandacht, waardoor ik van haar wegkijk. Het geluid komt seconden later weer. Het is... het zachte gehuil van een baby.

Mia!

Adrenaline brengt me in beweging op het moment dat ik me realiseer dat het geluid uit de saferoom komt. Verwoed typ ik de toegangscode op het paneel in en ruk de deur open, waardoor hij bijna uit zijn voegen springt.

Opluchting overvalt me als ik Mia op de grond zie liggen, gewikkeld in de lichtroze deken die ik haar heb gegeven.

Ik pak haar op en houd haar tegen mijn hart. Het contact spreekt tot het deel in mij dat ooit menselijk was en een paar korte momenten ben ik niet het monster waar velen bang voor zijn.

Op die momenten ben ik niet de meedogenloze kartelkoning die ik moest worden om het Ramírez-rijk te regeren. In plaats daarvan ben ik de Alejandro Ramírez die ik ooit was.

Ik laat mijn ziel genieten van de vreugde te weten dat dit pure wezentje van licht deze gemene aanval heeft overleefd die bedoeld was om haar evenveel schade toe te brengen als haar ouders.

Dat gevoel verdwijnt echter zodra ik de kamer uit stap en weer naar haar moeder kijk.

Op dat moment komt het monster terug.

Ik kan me voorstellen dat Priscilla Mia in de saferoom heeft gestopt en Eduardo heeft geprobeerd te helpen. Mijn gevoel zegt me ook dat dit allemaal alleen maar kan zijn veroorzaakt door wat Eduardo en ik hebben gedaan.

Ik voel het diep vanbinnen. Dit is gebeurd vanwege het contract dat we getekend hebben voor die klote oliemaatschappij. Dat is een contract waar niemand iets van had mogen weten.

Maar ze weten het duidelijk wel.

Ik wist dat we met vuur speelden en met de duivel dansten toen we tekenden. Ik had alleen nooit gedacht dat zoiets als dit zou kunnen gebeuren.

Als ik gelijk heb – en ik vermoed dat dat zo is – dan zal onze vijand nu achter mij aan komen.

Als Mia begint te huilen, houd ik haar dicht tegen me aan.

Ze is nu van mij.

Ik zal vanaf nu voor haar zorgen en deze slachting zal niet ongestraft blijven. Ik zal ook niet wachten tot mijn vijand mij komt doden.

Of haar.

Bloed zal uit de hemel regenen als ik wraak neem op degene die dit heeft gedaan.

Ik zweer het op mijn ziel.

HOOFDSTUK 1

ALEJANDRO - HEDEN

De stralende zon schittert op het oppervlak van de turquoise zee alsof er een miljoen diamanten overheen zijn gespat.

Het uitzicht op de rotsformaties is een van de mooie bezienswaardigheden van Camburi Beach. Eentje waarvan ik moet toegeven dat ik het mis. Ik kan me niet herinneren wanneer ik hier voor het laatst ben geweest, of op welk strand dan ook.

Mijn aanwezigheid hier vandaag is puur zakelijk. Niets dat ook maar in de buurt komt van de momenten die ik hier met vrienden en familie heb doorgebracht.

Vrienden en familie die er niet meer zijn.

Ik begin sneller to lopen als ik Eric Markov zie staan op de veranda van het strandhuis dat hij voor de duur van zijn verblijf heeft gehuurd.

Hij is twee dagen geleden getrouwd met zijn meisje. Ze zijn stiekem hier getrouwd.

Hij zou over een paar dagen wat werk voor me doen, maar ik had al het gevoel dat hij deze gelegenheid als excuus zou gebruiken om zijn meisje mee te nemen voor een uitje en met haar te trouwen in het exotische paradijs van Brazilië.

Eric is een paar jaar jonger dan ik, maar we lijken veel op elkaar. Ik wist al wat hij ging doen lang voordat hij op het idee kwam. In het geheim trouwens is iets wat ik in een ander leven ook zou hebben gedaan.

Eric's vrouw, Summer, is op het strand bij de rotspoelen zeeschelpen aan het verzamelen. Hij kijkt naar haar met die toegewijde blik van liefde waarvan je weet dat hij een leven lang zal duren.

Ik zou jaloers op hem zijn als de liefde niet zo wreed voor me was geweest.

Ik ben wel heel blij voor hem. Hij is een van de jongens waar de liefde wel goed heeft uitgepakt. Of misschien was dat het lot. Als dat zo is, zou dat verklaren wat er met mij is gebeurd.

Eric heeft me geholpen de mensen op te sporen die verantwoordelijk zijn voor de dood van Eduardo. Hij heeft me hierheen laten komen omdat hij iets gevonden heeft.

Hoewel we de afgelopen maanden op een dood spoor leken te zitten, is het alleen door zijn hulp en mijn nieuw verworven lidmaatschap van het Syndicaat in L.A. dat ik iets heb kunnen bereiken in mijn jacht op wraak.

Cristiano overleefde het bloedbad en kon me vertellen dat Micah Santa Maria van de Camorra de man was die Eduardo vermoordde en de aanval op zijn huis uitvoerde.

Met Erics hulp kon ik Micah te pakken krijgen, maar we ontdekten dat de bron van mijn probleem een grotere bedreiging vormde. Een man die El Diablo wordt genoemd, wiens doel het is om alles van me af te pakken.

Alles, inclusief mijn leven, mijn dierbaren en het Ramírez-rijk.

Het vervelende is dat ik geen flauw idee heb wie El Diablo is. En niemand die we gesproken hebben, heeft zijn gezicht gezien.

Niemand.

Zijn naam is een paar maanden geleden gevallen. Al die tijd heeft die klootzak geweten hoe hij zich moest verstoppen en mij moest bespelen door mijn eigen mensen tegen me te gebruiken.

Ik wist al dat het bloedbad in Eduardo's huis alleen door een *inside job* heeft kunnen gebeuren, maar sinds ik over El Diablo weet, is het probleem alleen maar groter geworden en voel ik me vreselijk.

Dit is de enige keer in mijn leven dat ik degenen die ik vertrouw dicht bij me moet houden en mijn ogen gericht moet houden op potentiële vijanden. Van de smerige politici met wie Eduardo en ik hebben onderhandeld om de grootste zakelijke onderneming van ons leven te krijgen tot de mannen met wie ik samenwerk in mijn kartel en die zo dicht bij me zouden moeten staan als broers.

Als ik bij de trap van de veranda ben aangekomen, kijkt Eric me aan en glimlacht. Zoals meestal glimlach ik terug met hetzelfde masker van koelte en kalmte, zodat het lijkt alsof de afgelopen periode van een jaar en drie maanden hun tol niet hebben geëist.

‘Don Alejandro,’ zegt hij hartelijk, terwijl hij in een van de stoelen bij de rieten tafel gaat zitten. Als hij me vraagt om ook plaats te nemen, ga ik tegenover hem zitten terwijl hij nog een blik op zijn vrouw werpt.

‘Hé, hoe is het getrouwde leven?’ Ik werp ook een blik op Summer op het strand.

‘Perfect. Ik kan niet geloven dat die vrouw daar met mij getrouwd is.’ Zijn glimlach wordt breder.

Als hij zijn aandacht weer op mij richt, legt hij een envelop op tafel, wat meteen mijn interesse wekt. Ik hou mijn blik erop gericht en zou hem direct willen openscheuren, maar ik beheers me.

‘Liefde is een zegen die weinigen gegeven is. Geniet ervan,’ zeg ik tegen hem.

Hij geeft me een nadenkende blik en knikt dan waarderend.

Ik kijk terug naar de envelop. Dat doet hij ook en de stemming slaat plotseling om. ‘Ik denk niet dat je het leuk gaat vinden wat ik voor je heb,’ zegt Eric.

Mijn hart krimpt ineen bij die verklaring, maar ik kijk gretig toe hoe hij de

envelop openmaakt en er een plastic zakje uithaalt met daarin een ring.

Alles in me bevriest als ik de ring goed bekijk en het platina met het insigne in het midden in me opneem. Het is het insigne van mijn familie met een griffoen en een *fleur de lis*.

De ring is dezelfde als die ik draag. Ik kreeg hem van mijn opa op de dag dat hij me het kartel overhandigde. ‘Waar heb je die gevonden?’

‘Ik dacht wel dat je hem zou herkennen.’ Eric werpt een blik op mijn ring.

‘Dat is een ring die gedragen wordt door de mannen in mijn familie. Het draagt ons insigne. Behalve ik zijn alle mannen in mijn familie dood. Ik word verondersteld de enige te zijn met zo’n ring.’

‘Ik vond hem tussen Roberts spullen die uit Monaco zijn opgestuurd. Ik herinnerde me die van jou. Mensen die ik heb gesproken, zeiden dat El Diablo zo’n ring droeg. Ze hebben nooit zijn gezicht gezien, maar wel zijn hand met deze ring om. Ik weet niet waarom Robert hem had.’

Godverdomme. Wat betekent dit?

Robert was de ex-beste vriend van Eric en nog zo’n klootzak die voor Micah werkte. Hij was de technicus die het beveiligingssysteem van Eduardo’s huis heeft gehackt. De klootzak kwam dezelfde avond aan zijn einde als Micah, maar hij was ook een tussenpersoon van El Diablo.

Terwijl ik probeer te verwerken wat Eric zojuist met me gedeeld heeft, herinner ik me de waarschuwing die ik kreeg: dat El Diablo dingen wist en nog steeds weet.

Die waarschuwing bleef me bij omdat het persoonlijk aanvoelde. Alsof het iemand was die ik verdomme ken. Ik zou iemand wel moeten kennen als hij die ring droeg, want dat zou hem familie van mij maken.

‘Dit wordt met de minuut vreemder. Vertel je me nu dat we met een geest te maken hebben?’ Ik trek mijn wenkbrauwen op.

‘Ja, of iemand die wil dat je dat gelooft.’

Ik bal mijn hand tot een strakke vuist. Deze situatie is de eerste die ik ooit ben tegengekomen die ik niet heb kunnen oplossen. Mijn hoofd is een mijnenveld van exploderende gedachten en angsten die tegen elkaar aanbotsen in een kakofonie van onrust. Ik weet niet wat erger is: El Diablo zien als een vijand van buitenaf óf als een familielid dat uit de dood is opgestaan.

‘Ik weet niet waar ik moet beginnen met het opsporen van een geest.’ Ik zucht gefrustreerd.

‘Daarom zal ik blijven zoeken,’ belooft Eric.

Dankbaarheid en opluchting vervullen me. ‘*Gracias, amigo.*’ Ik heb de neiging om Spaans met hem te spreken op momenten van dankbaarheid.

‘*De nada.*’ Hij klemt zijn handen in elkaar en kijkt me met scherpe blik aan. ‘Ik ga beginnen met het onderzoeken van je familie. Kun je iemand bedenken die het zou kunnen zijn?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee.’

Zelfs als ik iemand kon bedenken, liet de manier waarop mijn familieleden stierven weinig ruimte over om het te overleven. Met uitzondering van mijn grootvader, die een natuurlijke dood stierf, kwam verder iedereen gruwelijk aan zijn einde. Mijn vader en oudste oom stierven samen met mijn moeder in een gasexplosie in een van de fabrieken van het bedrijf, waarna mijn vier overgebleven ooms omkwamen bij een auto-ongeluk. Bovendien werden hun lichamen allemaal gecremeerd. Ik was bij hun uitvaart.

‘Als je iets kunt bedenken, laat het me dan weten. Alles kan helpen. Hier, deze moet je houden.’ Hij overhandigt me het tasje met de ring. ‘Wat denk jij ervan?’

‘Ik weet het niet. Het slaat nergens op. Maar hij moet iets betekenen voor iemand.’ Dat moet ook, anders zou die ring niet bestaan.

‘Misschien is hij voor je verrader,’ stelt Eric voor.

‘Misschien.’ Wat deze ring ook betekent, het is een aanwijzing en iets waar ik niets van mag weten. Het positieve is dat het me iets geeft waarmee ik El Diablo kan opsporen. ‘Ik waardeer je hulp echt, Eric. Ik ken niemand anders met jouw expertise.’

Een van de wapens die deze mensen hebben ingezet is technologie. Daar komt Eric om de hoek kijken, want hij is een genie.

‘Nou, ik zal doen wat ik kan. Massimo heeft me hier aangesteld om te helpen zolang het nodig is. Hij heeft ook geregeld dat zijn broers komen helpen, als en wanneer je ze nodig hebt.’

‘Ik zal Massimo later bellen om hem te bedanken.’

Ik ken Massimo D'Agostino en zijn broers al mijn hele leven. Toen hij de leider van het syndicaat werd, was ik een van de eersten die hij vroeg om zich bij hem aan te sluiten, maar ik weigerde.

Ik ben lid geworden na de dood van Eduardo, omdat ik wist dat deel uitmaken van het syndicaat mijn enige kans was om dit probleem op te lossen. Het was duidelijk dat ik hulp van buitenaf nodig had als mijn eigen mensen zich tegen me hadden gekeerd. Het was ook een verstandige zet. Op dit moment zijn het mannen van het syndicaat die mij en mijn huis bewaken en met Cristiano werken.

‘Wie waren die mensen met wie je over El Diablo sprak?’ vraag ik.

‘Dezelfde karteljongens uit Santana die met Micah werkten. Ik ben gisteren bij ze geweest. Ik herinnerde me dat een van hen het over een ring had, een paar maanden geleden. De laatste spullen van Robert zijn vorige week aangekomen. Toen ik de ring zag, had ik een voorgevoel. Ik bleek gelijk te hebben.’

‘Dat had je verdomme zeker. We moeten Santana in de gaten houden.’ Die naam blijft opduiken. ‘Ik ga daar een mannetje neerzetten om er zeker van te zijn dat we niets missen.’

‘Ja, en we blijven ons onderzoek geheim houden.’

‘Zeker weten.’ Ik kijk terug naar het strand naar Summer als hij dat net ook doet. ‘Laat mij je plannen niet verstoren, *amigo*.’

‘Dat doe je niet. Ze begrijpt het en ze vindt het fijn om hier te zijn. Het geeft haar een vakantie waarin ze ook kan werken en studeren.’ Hij grinnikt. ‘Hoe gaat het met Mia?’

Mijn hartslag versnelt bij het horen van Mia’s naam. ‘Het gaat goed met haar. Ze wordt groot. Ik ben momenteel op zoek naar een nieuwe oppas voor haar.’ Dat is het andere probleem dat ik moet aanpakken.

Eric bijt op de binnenkant van zijn lip omdat hij weet wie ik als personeel heb. Het zijn allemaal mensen die ik al jaren ken. Het zal moeilijk zijn om daar een nieuw iemand bij te voegen. Een nieuwe vrouw die ik Mia moet toevertrouwen.

‘Het komt wel goed.’

‘Ik hoop het. Ik hoop ook dat dit lukt.’ Ik werp een blik op de ring.

‘We moeten de koppen bij elkaar steken en het stap voor stap doen. Het is rustig geworden en er is niets gebeurd sinds de dood van Micah, maar totdat het is opgelost, moet je op je hoede zijn. Ik weet zeker dat hij gezien jouw vermogen iemand anders zal vinden die hem wil helpen.’

Oh, dat weet ik. Daar heb ik me al zorgen over gemaakt.

‘Hij wil nog steeds wat jij hebt,’ voegt Eric eraan toe en ik knik.

Knikken is alles wat ik op dit moment kan doen, want ik tast nog steeds in het duister. Ik weet verdomme niet wat El Diablo hierna met mij van plan is, maar ik weet zeker dat hij al plannen maakt. Zolang ik leef sta ik nog steeds in de weg van wat hij wil.

Ik ben niet bang voor de dood. Als ik sterf, zal ik de dood begroeten als een oude vriend. Ik kan alleen nog niet sterven omdat ik een kind heb dat me levend nodig heeft.

Als ik sterf, is zij ook dood.

Dat kan ik niet laten gebeuren.

HOOFDSTUK 2

LUCIA - NEW YORK

Wat gaan ze met me doen?

Het voelt alsof ik hier al eeuwen zit. Ik weet niet eens of ik nog in New York ben of dat ze me naar de andere kant van de staat hebben gebracht.

Ze namen papa mee en sloten me op in deze... kerker.

Dat moet het zijn. Het is hier zo donker dat ik mezelf niet eens kan zien.

Ik ben hier al zo lang dat ik gewend ben geraakt aan de scherpe geur van pis, stront en de geur van iets anders dat ook in de lucht hangt. Mijn verstand zegt me dat dat iets een lijk is, of de rottende resten van een persoon.

Dat is echter mijn minste zorg, want ik weet niet of papa dood of levend is.

Gisteravond – ik weet zeker dat het nu dag is – had doodnormaal moeten zijn, in het doodnormale huis van mijn ouders om een doodnormale maaltijd te gebruiken.

Papa en ik hebben sinds mama stierf bijna elke avond samen gegeten. Deze zondag is het zes maanden geleden.

Hij was net begonnen te vertellen over zijn werkdag toen de voordeur openvloog en mannen het huis binnenstormden. Mannen die eruit zagen alsof ze van het kartel waren. Ze spraken een mengeling van Spaans en Portugees.

Degene die de leiding had sloeg papa zo hard met de achterkant van zijn pistool dat hij niet eens meer kon praten.

De man had het over een schuld die mijn vader zou hebben terwijl hij hem keer op keer sloeg en schopte tot hij bloed ophoestte.

Twee andere mannen grepen me terwijl ik schreeuwde en hem probeerde te helpen. Ze droegen me weg, gooiden me achterin een vrachtwagen en brachten me hierheen, waar ik me nu zorgen maak over wat er met mijn vader gebeurd zou kunnen zijn.

Een man als papa zou dit soort mensen niet moeten kennen.

Hij is gewoon een freelance software engineer met zijn eigen bedrijf. Hij werkt meestal voor de overheid. Papa is zo alledaags als het maar zijn kan. Hij leest elke ochtend de krant en 's middags de *New Scientist*. Hij eet elke week hetzelfde en sluit zijn avonden af met een aflevering van *Star Trek*. Daarbuiten besteedt hij zijn tijd aan computers.

Papa heeft nooit iets over schulden tegen me gezegd. Helemaal niets. *Maar waarom zou hij, Lucia? Kom op.*

Ik ben de laatste aan wie hij zoiets zou vertellen. Hij zorgt altijd voor me.

Zonder hem zou ik dood zijn. Ik zou een manier hebben gevonden om mijn leven te beëindigen, ofwel door de harddrugs die ik gebruikte, ofwel op een andere manier.

Ik hoor voetstappen echoën buiten de metalen deur van mijn gevangenis. Als het slot klikt en de deur openzwaait, schijnt er een fel verblindend licht naar binnen en ik zie de man die papa in elkaar heeft geslagen. Dit is de eerste keer dat ik hem zie sinds ik hier ben.

Ik heb hem in mijn hoofd Het Beest genoemd vanwege zijn schorre stem en hoe groot hij is.

Een glimlach danst over zijn gezicht als ik rechtop ga zitten.

‘Hallo, lieverd,’ zegt hij met een spottend stemmetje.

‘Waar is mijn vader? Heb je hem pijn gedaan?’ Dat is alles wat ik wil weten.

Hij lacht. ‘Ik neem je mee naar buiten voor een praatje.’

‘Vertel me wat je hebt gedaan!’

Hij stormt zo snel op me af dat ik nauwelijks doorheb dat hij beweegt. Hij grijpt mijn schouders en slaat me zo hard tegen de muur dat ik sterretjes zie.

‘Luister naar me, meisje, jij bent niet in de positie om eisen te stellen,’ gromt hij. ‘Ik zou je al zes keer geneukt hebben of je al vermoord hebben, ware het niet dat er nu een kans op mijn pad is gekomen. Een kans waar je mij bij zult helpen als je nog een zonsopgang wilt zien.’

Ik tril zo erg dat ik zijn woorden nauwelijks kan verwerken.

Een kans?

Wat is er? Waar kan ik mee helpen?

Hij laat me los en doet een stap achteruit.

‘Wat is die kans?’ stamel ik half fluisterend.

‘Daar kom je snel genoeg achter.’

Hij grijpt mijn arm en sleurt me de kerker uit. We lopen een gang in waar mannen staan met machinegeweren op me gericht. Alsof ik zo stom zou zijn om nu te proberen te ontsnappen.

Ik weet dat ik niets kan doen.

Ik ben vijftientwintig jaar, allang geen meisje meer, maar dit geeft me het gevoel dat ik nog maar een kind ben.

We stappen in een metalen liftkooi en als we omhoog gaan en in het felle zonlicht terechtkomen, realiseer ik me dat ik dieper onder de grond moet zijn geweest dan ik dacht.

De lift komt uit in een kamer met een glazen schuifdeur die een tuin onthult die zo uit de set van *Alice in Wonderland* lijkt te komen. Prachtige, rode rozen bedekken elke boom en de stenen bogen zijn decoratief en zien er gastvrij uit.

De aanblik kon niet tegenstrijdiger zijn met de situatie waar ik me op dit moment in bevind.

Waar ben ik in godsnaam?

Zodra we naar buiten stappen, word ik naar een binnenplaats geleid en begroet door een fontein met een adembenemend standbeeld van een vrouw in het midden. Ik kijk naar de inscriptie op de sokkel. Er staat “Valentina” op.

Terwijl ik naar voren word geduwd, valt mijn blik op een elegant uitzijnde man met wit haar en een lange baard. Hij zit aan een tuintafeltje verderop met een sierlijk uitzijnde theepot voor zich. Weer moet ik denken aan *Alice in Wonderland*. Ik weet alleen niet welk personage hij is in deze verdraaide vertolking.

Als we dichterbij komen, zie ik dat hij ook Zuid-Amerikaans is. Aan de rimpels op zijn gezicht te zien schat ik hem in de zeventig, maar hij ziet er sterk uit.

Er hangt een sfeer van autoriteit in zijn aanwezigheid waardoor ik denk dat hij degene is die de leiding heeft. Dus hij is degene bij wie papa een schuld heeft. Niet Het Beest.

De man glimlacht als we dichterbij komen, maar ik staar terug, omdat ik voel dat hij meer is dan hij lijkt. Hij lijkt het grootvaderlijke type, maar er schuilt een duisternis in zijn blik die me bang maakt.

Als hij in het Portugees zegt dat ik moet gaan zitten, krijg ik de indruk dat hij dingen over mij weet. Meer dan dat hij alleen maar aanneemt dat ik de taal spreek omdat mijn vader uit Portugal komt.

Ik ga zitten en doe wat me gezegd wordt. Maar ik kan er niets aan doen. Ik wil wanhopig weten of papa nog leeft. Dus raap ik al mijn moed bij elkaar om de vraag te stellen.

‘Kunt u me alstublieft vertellen of mijn vader nog leeft?’ Ik spreek Engels tegen hem omdat mijn meertalige vaardigheden me dierbaar zijn. Die vaardigheden zijn alles wat ik nog heb van de persoon die ik was voordat mijn leven ineens op zijn kop stond.

Ik zal dat deel van mij niet met deze man delen.

Als hij antwoordt met een wrede glimlach, besef ik dat mijn veronderstelling over hem juist was. De boze glinstering in zijn houtskoolkleurige ogen is een hint dat ik tegenover de duivel zou kunnen zitten.

‘Je vader leeft. Voorlopig.’ Hij spreekt met een dik accent.

Ik zucht bijna van opluchting, maar houd me in. Ik ben blij dat ik dat gedaan heb, want nog geen moment later haalt hij zijn telefoon uit zijn jaszak en laat me een foto zien van mijn vader, vastgeketend aan een muur en onder het bloed. Papa is zo hard geslagen dat ik nog net aan zijn ogen kan zien dat hij het is.

Mijn handen vliegen naar mijn mond en tranen lopen over mijn wangen.

De duivel die voor me staat lacht, genietend van mijn angst. ‘Heeft je vader je verteld wat hij heeft gedaan?’

‘Nee,’ breng ik uit. ‘Ik weet alleen dat hij u geld schuldig is.’

‘Hij is me drie miljoen dollar schuldig.’

‘Drie miljón dollar?!’ Mijn mond valt open.

‘Ja, lieverd.’

Wat krijgen we nou? Hoe kan papa hem zoveel geld schuldig zijn?
Jezus!

‘Hoe?’

‘Het begon allemaal toen je arme vader geld leende om de kosten voor het afkicken van zijn lieve dochter te betalen.’ Zijn glimlach wordt breder.

‘Oh mijn God,’ mompel ik.

Voor mij.

Papa leende geld voor mij.

Ik zat meer dan een jaar in een afkickkliniek. Mijn vader betaalde alles. Dacht ik soms dat geld aan de bomen groeide?

‘Toen leende hij nog meer geld om te proberen zijn vrouw te redden toen de verzekeringsmaatschappij haar behandeling niet meer vergoedde. Ik was zó gul voor hem.’ De duivel veinst onschuld en legt een hand op zijn hart. ‘Ik bood hem zelfs een baan aan toen ik zijn talenten opmerkte. Toen naaide hij me pas echt. Ik gaf hem geld om iets voor mij te maken en hij vergokte het verdomme.’

Gokken? Papa?

Ik zou nooit geloven dat mijn vader zou gokken, maar de tijd om mijn kop in het zand te steken is voorbij. Dit is echt. En ik moet er iets aan doen.

Er is een “kans” waar ze met me over willen praten. Wat is die kans?

‘Wat wilt u dat ik doe?’

‘Slimme meid. Goed dat we op een lijn zitten. Ik heb net een manier voor je gevonden om je vader te helpen mij terug te betalen. Als je dat doet, brengen jij en je vader het er levend vanaf. Doe je het niet, dan hak ik voor je neus zijn hoofd eraf en maak ik op andere manieren gebruik van je.’

Mijn maag draait zich om als zijn blik naar mijn borsten glijdt, maar dat is niets vergeleken met de angst die ik in mijn hart voel.

Ik denk niet eens aan de laatste optie. Ik geef niet om mezelf. Waar ik om geef is papa en ik kan hem niet dood laten gaan.

‘Ik doe alles om mijn vader te redden. Alles. Wat wilt u dat ik doe?’

Als mijn tranen op het marmeren tafelblad vallen, reikt hij naar voren en grijpt mijn gezicht. Hij pakt een lok van mijn haar, kijkt naar de rode lok die om zijn bleke vinger krult en lijkt gefascineerd door de kleur, zoals de meeste mensen zijn als ze me voor het eerst zien.

Mijn hart staat stil terwijl ik met ingehouden adem wacht op zijn antwoord. Als hij mijn haar loslaat en achterover in zijn stoel gaat zitten, verhardt zijn uitdrukking en zie ik de man achter de façade.

‘Lucia,’ begint hij en ik haat de vertrouwdheid waarmee hij mijn naam gebruikt. Alsof hij me kent. Alsof hij alles van me weet.

Klootzak.

‘Ik heb je talenkennis en ervaring in het werken met kinderen nodig.’

Ik werp hem een verwarde blik toe, niet snappend waarom hij een van die dingen nodig zou hebben, laat staan beide. ‘Waarvoor?’

‘Ik heb een baan voor je in Brazilië.’

‘Brazilië?’ Ik trek mijn wenkbrauwen op.

‘Er is een man waar ik informatie over nodig heb. Jij gaat me helpen die te krijgen.’

Hij laat het zo eenvoudig klinken, maar ik weet dat het niet eenvoudig kan zijn.

‘Hoe ga ik dat doen?’ Ik struikel over mijn woorden.

‘De man in kwestie is op zoek naar een kindermisje voor zijn nichtje. Jij moet die baan krijgen.’

Mijn hart gaat tekeer. ‘Wat als ik hem niet krijg?’

‘Ik weet zeker dat als je wilt dat je vader blijft leven, je álles zult doen wat nodig is om de klus te klaren.’ Een nieuwe glimlach verschijnt op zijn rimpelige gezicht en als hij weer naar mijn borsten kijkt, weet ik dat hij bedoelt dat ik mijn lichaam moet gebruiken als het moet. Daardoor vraag ik me af voor wat voor man hij wil dat ik ga werken.

‘Wat voor informatie hebt u nodig?’ vraag ik, de smerige gedachten uit mijn hoofd duwend.

‘Alles. Daarom heb ik je in zijn huis nodig. Deze man woont in een zwaar bewaakt fort en ik moet weten hoe ik naar binnen kan komen.’

‘Wilt u zijn huis binnendringen?’

‘Ja, zijn huis, zijn bedrijf en zijn leven. Ik wil dat je dicht genoeg bij hem en zijn nichtje komt zodat hij je vertrouwt.’ Hij kijkt naar Het Beest. ‘Je brengt verslag uit aan mijn vriend hier. Je mag hem Red noemen. Hebben we een overeenkomst, Lucia?’

Mijn God... ik kan niet helder denken.

Wat als het me niet lukt?

Nee, nee. Zo mag ik niet denken. Falen is geen optie.

Ik zal alle informatie verkrijgen die ze nodig hebben. Dat is de enige manier om papa te redden.

‘Ja.’ Ik knik.

‘Geweldig. Red zal je inlichten over de rest van de klus.’

Ik kijk naar zijn nonchalante glimlach en mijn maag draait zich om.

Wie is deze man?

Ze willen me duidelijk geen echte namen geven als ik zijn handlanger “Red” moet noemen.

Maar hoe zit het met hem?

‘Hoe... hoe moet ik u noemen?’ vraag ik voorzichtig.

Een wrede lach klinkt op uit zijn mond.

‘Lieverd, je mag me noemen zoals iedereen me noemt. *El Diablo.*’

Ik had gelijk.

Hij is de duivel.

HOOFDSTUK 3

ALEJANDRO

Ik leun achterover in mijn stoel en houd de ring tegen het licht.

Het is verdomme een lange dag geweest. Ik kwam net pas thuis en ging direct naar mijn kantoor om een paar momenten voor mezelf te hebben.

Cristiano zou hier binnenkort moeten aankomen zodat ik hem kan bijpraten. Hij was vandaag in de stad met de andere mannen. Ik weet zeker dat hij erg geïnteresseerd zal zijn in mijn updates.

Nadat ik vanmorgen bij Eric wegging, moest ik nog een aantal dingen uitzoeken die de rest van de dag in beslag hebben genomen. Nu ben ik thuis en ik kan alleen maar denken aan de vraag wie El Diablo echt is.

Het idee dat een van de mannen in mijn familie uit de dood zou terugkeren – of in feite hun dood in scène zou hebben gezet – is erg vergezocht, maar ik ben op een punt gekomen dat ik me aan elke strohalm vastklamp. Net zoals ik deed nadat mijn zus van ons was gestolen en verkocht was aan sekshandelaren. Ik bleef naar haar zoeken tot ik haar botten vond onder de vloer van een schuurtje van een of andere klootzak in Montana. Het kostte me drie jaar om haar te vinden en al die tijd dat ik zocht, wist ik dat ze dood was. Ik had alleen het bewijs nodig.

Er is zoveel verdriet en pijn in mijn leven geweest. Te veel verlies en gevaar. Ik wil niet dat Mia in zulk gevaar opgroeit, dus ik moet hier een eind aan maken.

Omdat nog nooit iemand zich zo goed voor mij heeft weten te verstoppen als El Diablo moet ik met alle mogelijkheden rekening houden.

Om je voor mij te verbergen, moet je me kennen. Om me te kennen, moet je dicht bij me staan en ik stond dicht bij alle mannen in mijn familie. Daarom is het moeilijk voor te stellen dat iemand Eduardo en mij genoeg haat om ons dood te willen, maar geld, zoals ik weet, maakt mensen hebzuchtig.

Het verlangen om de oliemaatschappij Petróleo te bezitten is genoeg om een man tegen zijn familie op te zetten.

Petróleo is de grootste olieproducent van Brazilië. Totdat Eduardo en ik de leiding overnamen, had de regering het grootste aandeel en was de rest verdeeld over particuliere agentschappen. Mijn peetvader was een van die agenten.

Toen hij stierf, liet hij ons zijn aandelen na. We sloten een deal met de anderen die ze niet konden weigeren en kochten ze op die manier uit. Toen kwam de dag dat we een kans zagen om het hele bedrijf over te nemen. We waren al eigenaar van Equibras, het tweehonderd jaar oude gasbedrijf van miljarden dollars dat onze familie vanaf de grond heeft opgebouwd, en we hadden BioCina, het farmaceutische bedrijf dat de basis van het kartel vormt. Het bezitten van Petróleo zou het nalatenschap van de Ramirez-familie compleet maken.

Ik was het die ontdekte dat vijf van de ministers en gouverneurs betrokken waren bij een prostitutienetwerk. Ik dreigde ermee het openbaar te maken of tegen betaling te zwijgen.

Zo werden Eduardo en ik uiteindelijk eigenaar van Petróleo.

We verdeelden het eigendom gelijk, maar hij verdeelde het tussen hemzelf, Priscilla en Mia. We wilden dat ons eigendom geheim bleef omdat we wisten wat voor problemen het zou veroorzaken als het bekend werd.

Ik weet niet zeker wie het eerst contact met wie opnam, maar mijn theorie is als volgt: omdat El Diablo ons in de gaten hield, zou hij van de transactie hebben geweten en dat was het moment waarop hij Micah Santa Maria inschakelde.

Natuurlijk had hij hulp van mijn regeringsvrienden die een deal zouden hebben gesloten waar ze allemaal van zouden profiteren. De enige manier om het bedrijf terug te krijgen is als we dood zijn en er geen erfgenamen meer zijn. De afspraak was dat als dat het geval was, het bedrijf terug zou gaan naar de overheid.

Daarom weet ik zeker dat zij er ook bij betrokken moeten zijn. Ik weet alleen niet wie van hen het zijn. Het zal echter altijd beter voor ze zijn om een klein deel van zo'n bedrijf te bezitten dan helemaal niets.

De enige minister met wie Micah correspondeerde, pleegde een paar weken nadat ik hem begon te onderzoeken zelfmoord. De anderen weten niets en ik houd ze alleen maar in leven voor het geval ze me naar El Diablo kunnen leiden.

Het enige wat ik heb kunnen doen behalve Micah uit beeld krijgen, is wettelijke maatregelen nemen om Mia te beschermen. Op die manier heeft ze bescherming tot haar achttiende verjaardag mocht ik komen te overlijden.

Ik heb het zo opgezet dat ze mijn aandelen in Petróleo zou bezitten. Ik heb ook de overdrachtsvoorwaarden vergrendeld, dus als ze sterft voordat ze achttien wordt, gaat alles naar het syndicaat. Al het andere dat ik bezit, laat ik ook aan haar na bij mijn overlijden.

Dat was de laatste troef die ik nog achter de hand had en niemand mag dat weten.

Er wordt op mijn deur geklopt, waardoor mijn gedachten worden onderbroken. Ik ga rechtop zitten als de deur openzwaait en Cristiano binnenkomt met een grote, bruine envelop in zijn handen.

De glimlach op zijn gezicht verdwijnt als hij mijn harde uitdrukking ziet.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij.

‘Dit.’ Ik steek de ring naar hem uit.

Als hij hem ziet, puilen zijn ogen uit en haalt hij een hand door zijn dikke, donkere krullen. ‘Godverdomme. Waar heb je die vandaan?’

Als hij een stoel pakt en gaat zitten, vertel ik hem over Erics bevindingen.

‘Wat moeten we nu in godsnaam doen?’ Hij kijkt net zo verward als ik me voel.

‘We houden nog steeds iedereen in de gaten. Meer kunnen we op dit moment niet doen.’

‘Maar ik voel me een soort prooi.’

‘Ik ken het gevoel, maar op dit moment kunnen we het beste de wacht houden. We komen pas inactie op het moment dat we kunnen toeslaan.’

‘Oké. Ik zal er klaar voor zijn.’ Hij knikt en ziet er net zo klaar voor de strijd uit als ik me voel.

Ik weet dat hij zich ook net zo verraden voelt als ik door degene die ons belazert. Cristiano is vijf keer beschoten in Eduardo's huis. Hij lag vier maanden in het ziekenhuis en het duurde nog twee maanden voordat hij weer goed kon lopen. Hij stierf bijna.

‘Verder nog iets gebeurd op het werk vandaag?’ vraag ik en verander van onderwerp.

Zijn gezicht verzacht en hij verandert in de luchthartige vriend die ik ken. ‘Niets op het werk, *amigo*, maar ik heb wel een oppas voor je.’ Hij legt de envelop neer op het bureau tussen ons in en wijst ernaar. ‘Kijk maar.’

Ik zou blij zijn met het nieuws als ik niet wist dat de definitie van oppas in zijn hoofd zoveel betekent als “neukspeeltje”.

Cristiano stelde de advertentie voor de baan op en maakte van de gelegenheid gebruik om in onze duistere smaken te duiken. De advertentie leek op het standaardtype dat je ziet voor een inwonende oppas, maar toen voegde hij de clausule toe dat ze alles zou moeten doen wat ik wilde. Met daarbij een lijst van seksuele activiteiten. Een half miljoen dollar per jaar om met me te neuken.

‘Nee, Cristiano.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ben te oud voor dat soort onzin.’ En ik moet een ouder zijn en het goede voorbeeld geven in mijn huis. Ik wil ook dat iemand fulltime voor Mia zorgt, zodat ze niet eens tijd heeft om een neukspeeltje te zijn.

‘Sinds wanneer ben jij te oud? Wat is er in godsnaam met je aan de hand?’

‘Ik zoek mijn eigen oppas wel.’

‘Alejandro, dit meisje past perfect bij je.’

‘Dat zou jij vast wel zeggen, ja.’

Misschien ben ik wel de pot die de ketel verwijt dat hij zwart ziet, want ik verschil nauwelijks van hem als het om vrouwen gaat. We zijn allebei de eeuwige vrijgezel die in onze achtenveertig jaar op aarde nog nooit een vrouw tekort zijn gekomen. Maar ik was tenminste bijna getrouwd.

Cristiano vindt dat het huwelijk een doodzonde is en vindt alles een goed excuus om zoveel mogelijk seks te hebben. Nu ik een kind heb om voor te zorgen, zijn de dingen anders.

Hij wuift mijn bezwaren weg en glimlacht. 'Haar sollicitatie kwam eerder vandaag binnen. Ik denk dat ze de perfecte afleiding zou zijn.'

'Tuurlijk. Een neukspeeltje dat overdag voor Mia kan zorgen en 's nachts voor mij?' Zijn woorden, niet de mijne.

Hij lacht. 'Alejandro. Ik probeer alleen de last te verlichten. Het is allemaal al erg genoeg. Het kan niet makkelijk zijn om Estelle te vervangen in deze situatie.'

'Dat is het zeker niet.'

Dat is iets waar we het zeker over eens zijn. Estelle was mijn kindermisje toen ik klein was en daarna bleef ze voor me werken. Het probleem is dat ze bijna negentig is en met haar verslechterende gezondheid wil ze graag met pensioen en de rest van haar dagen doorbrengen met haar familie in Argentinië. Ik zou een klootzak zijn als ik dat niet begreep.

Ik weet dat ze dit nooit zou zeggen, maar ik weet zeker dat ze de rest van haar leven vrij van het kartel zou willen doorbrengen. Zij en haar familie hebben ons vele generaties gediend. Het is tijd om haar vrij te laten, hoezeer ik haar ook nog nodig heb.

'Trouwens,' hij geeft me een peinzende blik, 'wanneer heb je voor het laatst een vrouw in je bed gehad?'

Hij weet dat hij me die vraag niet moet stellen. Hij weet verdomme het antwoord en wat er daarvoor gebeurde. En daarna. Hij weet dat ik met niemand meer ben geweest sinds ik Mia mee naar huis heb genomen en mezelf tot haar beschermengel heb uitgeroepen.

Hij kent ook de waarheid over haar.

'Dit gaat daar niet over.'

‘Waarom kan het niet allebei zijn? Ik heb al de vrijheid genomen om onze sollicitant te laten controleren en ze is schoon.’ Hij grijnst en duwt het papierwerk dichter naar me toe.

Klootzak. Ik kan niet geloven dat hij dat al gedaan heeft.

Nu heeft hij mijn interesse gewekt, verdomme. Het is ook echt te lang geleden dat ik een vrouw had. De laatste keer ging ik in een dronken bui volledig van het pad af en neukte ik om de vrouw ervoor te vergeten, met wie ik nooit iets had moeten doen.

‘Heb je haar echt gecontroleerd?’ vraag ik.

‘Ja, en Eric kan nog een verdere controle laten doen als je dat wilt, maar ze waren tevreden met wat ze zagen. De helft van het werk is al gedaan. Je hoeft haar alleen nog te ontmoeten.’

Ik heb mijn eigen onderzoeksteam dat de controles uitvoert, maar de controle die hij heeft gedaan moet via het syndicaat zijn gelopen. Ik wil dat zij het ook nog doen, omdat deze vrouw in mijn huis gaat wonen. Ik heb extra maatregelen genomen om de plek waar ik woon en de mensen daarbinnen te beveiligen. De bewakers die voor het huis staan komen ook van het syndicaat.

‘Als ik jou was, zou ik Eric die extra controle laten doen en dit meisje een kans geven,’ voegt Cristiano er zelfverzekerd aan toe. ‘Je hebt geen controle over wat er buiten je huis gebeurt, maar binnen wel. Het is jouw plek, waar je kunt bijkomen van de stress en kunt doen wat je wilt met een vrouw die er al mee heeft ingestemd om te zijn wat jij wilt dat ze is. Ik denk echt dat je haar een kans moet geven.’

Ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik het niet mis hoe het voelt om een vrouw onder me te hebben, met haar benen om me heen geslagen terwijl ik in haar stoot.

Ik mis het geschreeuw tijdens een orgasme en de zachte geur van vrouwelijk verlangen.

Ik mis de smaak van hun opwindning.

Ik mis het om een vrouw als de mijne te claimen.

Deze vrouw heeft er al mee ingestemd om in mijn duistere wereld te stappen. Om in wezen de mijne te zijn. De aantrekkingskracht van verlangen kronkelt laag in mijn buik en mijn pik klopt van de behoefte om te neuken.

Cristiano tikt op de envelop en knikt. ‘Kijk maar even, *amigo*.’

Ik besluit deze vrouw mijn aandacht te geven, pak de envelop en open hem. Ik haal alle documenten tevoorschijn en leg ze voor me neer. Het eerste blad is haar cv en wat ik tot nu toe zie, maakt indruk op me.

Haar naam is Lucia Ferreira. Ze is half Portugees en half Iers en ze heeft meerdere jaren ervaring in het lesgeven aan kleuters en basisschoolkinderen. Ze spreekt Portugees, Spaans, Engels, Frans, Russisch, Kantonees en Duits. Ze geeft ook taallessen op school. Ze heeft een lesbevoegdheid, studeerde onlangs af aan New York State University en is begonnen met een baan als onderwijsassistent op een basisschool in New York.

En ze is vijfentwintig.

Ze is niet de jongste vrouw met wie ik ooit ben geweest. Ik heb ze liever wat ouder, maar ik vind het niet erg. Ik ga er ook vanuit dat ze al weet hoe oud ik ben en toch akkoord is gegaan met de baan.

De gedachte komt ook bij me op dat ze mij niet het soort vrouw lijkt om in te stemmen met een baan als deze. Ze lijkt... fatsoenlijk. Fatsoenlijke vrouwen zoeken alleen het duister op als ze wanhopig zijn.

Als ik de bladzijde omsla en een foto van Lucia Ferreira zie, vliegen alle gedachten aan “fatsoenlijk” en “wanhopig” mijn hoofd uit en merk ik dat ik niet weg kan kijken.

Felgroene ogen met de kleur van de Middellandse Zee staren me aan. Ze zijn bijna te groot voor haar tere, hartvormige gezicht, maar dat maakt haar juist zo opvallend. Dat en het glanzende, levendige, roodkleurige haar. De kleur contrasteert met haar roze, zachte lippen.

Ze heeft lichte sproeten op haar neus, waardoor ze er jonger uitziet. De rest van haar porseleinen huid is vlekkeloos.

Nogmaals komt het woord fatsoenlijk bij me op.

Zo’n vrouw hoort bij een gewoon iemand, zoals een leraar of een accountant. Niet bij een man die het bevel voert over een van ’s werelds grootste kartels. Maar sinds wanneer laten mannen zoals ik dingen met rust die niet ontsierd mogen worden door onze duisternis?

Iets in mij wil haar ontmoeten en erachter komen waaróm ze wanhopig is.

Misschien denk ik gewoon met mijn lul en wil ik haar ontmoeten omdat ik benieuwd ben hoe ver ze bereid is te gaan.

‘Heb je interesse, baas?’ Cristiano grijnst.

‘Ja. Ik wil haar ontmoeten,’ zeg ik. ‘Zoek uit wanneer ze naar Brazilië kan komen en regel iets.’

‘Ik zal bellen.’

Ik beloof mezelf dat als ik van gedachten verander, ik het zal zien als mijn geweten dat me op het rechte pad houdt.

Maar twee dagen later, als Lucia Ferreira om stipt negen uur 's ochtends mijn kantoor bij Equibras binnenloopt, merk ik dat ik niet van gedachten veranderd ben.

Haar in het echt zien is een hele ervaring. Ik ben blij dat ik mezelf dit niet ontzegd heb, want Lucia Ferreira ziet eruit alsof ze net van de cover van *Vogue* is gestapt.

Ze is gekleed in een elegante, zwarte jurk met een getailleerd blazertje er overheen en ze geeft me een goed zicht op haar slanke lichaam met volle, ronde borsten, een smalle taille en de perfecte ronding van haar heupen.

Ze is tener. Ik denk dat ze krap 1,65 meter is, maar haar hakjes maken haar een paar centimeter langer. Met mijn bijna twee meter zou ik er als een reus uitzien naast haar.

Ik krijg een goede blik op haar stevige kont als ze zich omdraait om de deur te sluiten, maar het duurt niet lang genoeg.

‘Goedemorgen,’ zeg ik, terwijl ik mijn blik over haar lichaam laat dwalen.

‘Goedemorgen. Ik ben Lucia Ferreira.’ Ze overbrugt de afstand tussen ons en steekt een sierlijke hand met perfect verzorgde vingers naar me uit om de mijne te schudden.

Ik ga rechtop zitten en pak hem beet. Ik voel de trilling in haar hand wanneer de mijne de hare omvat. De flikkering van interesse in haar ogen als ze me aankijkt ontgaat me ook niet.

‘Ik ben Alejandro Ramírez. Welkom in Brazilië.’

‘Dank je. Ik ben blij u te ontmoeten.’

‘Ik jou ook. Ga alsjeblieft zitten.’